

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XI. Regulæ sive Documenta pro his, quibus à Deo donum Orationis
infunditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

CAPVT XI.

Regula siue Documenta pro his, quibus à DEO donum Orationis infunditur.

POSTQUAM superius explicuimus quid sit Orationis supernaturalis, & unde originem ducat, quas partes contineat, quanta sit ejus efficacia, ac denique principales ejus effectus, quos in nobis producit, breuiter attigimus, operæ pretium esse duxi, superaddere nonnulla Documenta pro his quibus ordinariè communicatur hic supernaturalis orandi modus.

Sit igitur prima Regula seu Documentum pro his quibus hoc proutius à DEO donatur hæc Orationis gratia, ne illius iacturam faciât, ut fuit valde humiles, agnoscendo se omnino indignos tantæ gratiæ, nec ullatenus potuisse illam mereri. Caveant autem summo opere, durante hac superna Spiritus sancti visitatione, ne ad ea quæ retro sunt respiciant, sicut multi faciunt, pristina virtutum opera & transactos labores confidentius considerantes, putent sibi in præmium illorum hæc gratiarum dona à DEO rependi; (hæc enim consideratio est ventus quidam urens omnium virtutum & charitatum flores, ac dispergens nubes, salutiferum hujus gratiæ ac doni spiritualis rorem animabus nostris infusus) sed e contra omnes illas diuinæ visitationis delicias in solam DEI bonitatem ac misericordiam refundant, agnoscetes se ob antea vitæ peccata his gratis indignos; & quod major fuerit illarum abundantia; eò etiam magis se à DEO abjicere conentur.

Secunda Regula: Caveant diligenter contemnerere aut minoris facere eos, quos ejusmodi donis carere conspiciunt, cum in illis non consistat perfectio, sed potius in ferventiori amore DEI ac maiori laborum illius causa inueniunt tolerantia. Hæc enim est via recta & magis secunda, per quam animæ DEO gratiæ ac fortis frequentius incedit, per medios afflictionum ac continuæ mortificationis fluctus crucem Christi bajulantes, sub cuius vexillo propriis expensis, tamquam generosi milites, absque ullo diuinarum consolationum stipendio, militare gloriantur: & quanto quis in hoc itinere majores ac altiores emiserit radices, tanto quoque sanctior censendus est: quippe qui perfectus assimilatur Redemptori nostro JESU Christo, cujus anima sanctissima caruit omni consolatione toto vitæ suæ tempore, qui in ultimo mortis agone inter gravissima poenarum tormenta sine ullo paterni favoris gustu expiravit.

Hæc autem supernaturalis Orationis, & qui illam committantur favores, plerumque à DEO dari solent debilibus & minus perfectis, (ut infra dicemus) ut paulatim, illorum suavitatem degustata, res terrenas fastidiant; & ita incipientibus quandoque à DEO infundi solet. Et quod majoris est momenti, etsi hæc Oratio sit magis supernaturalis, non tamen ideo est magis meritoria: nam meritum non correspondet principaliter contemplationi, aut affectibus diuinis, vel spiritualibus sentimentis, sed perfectioni charitatis.

Tertia Regula: Caveant habere aliquam proprietatem circa ejusmodi Orationem, id est, nimium affici erga illas consolationes, gustus ac delicias spirituales, memores illius Psalmistæ Psal. 61. Divitiæ si affluant, nolite cor apponere: sed in

Humilitas exercenda ab his, quibus hoc Orationis donum à DEO conceditur.

Caveant da iis aliorum vilipenditio.

Resignatio necessaria in divitiis.

T 3

Thom. à Jesu Oper. Tom. II.

ra D. Dionysii documentum se convertat ad radium, supernam illustrationem optando, & pro ea orando, sequæ ad DEI considerationem aut contemplationem pro viribus elevando. Et tunc DEVS sublimis, qui sapientia Dux est, & Princeps totius illuminationis, videns diligentiam hominis fidelem, ac pium ejus conatum, manum applicabit ac porriget adjuvatricem, mentem per donum sapientiæ illustrando, prout Isaias asseruit: Requiem dabit tibi Dominus, & implebit splendorem animam tuam. Ipse enim est Sol sapientiæ & intelligentiæ, quo in anima splendente ac radiante, omnia mox clarescunt, veniuntur, tranquillatur, & exultantur in ea. Sicque Creatoris sui maiestatem immensam, pulchritudinem infinitam, sapientiam, omnipotentiam, atque beatitudinem perfectionem, eminentiam prorsus interminabilem incipit intueri, ac vehementer sine admirari, jucunde conspiceret, ferventer diligere, &que intime congaudere, & in ea ad horam quiescere.

Solei autem DEUS Orationis donum liberalissime elargiri his, quos ipse ad sublimem sanctitatis gradum, ut essent Ecclesiæ luminaria, duces ac magistri aliorum, elegit: sicut & in Lege veteri, Moysi, Davidi, aliisque præclarissimis Prophetis & in Lege gratiæ Apostolis, & Religioforum Fundatoribus, necnon & illis quos ad aggredienda opera magna & ardua destinavit, concessisse constat.

Solei concedi Religiosis etiam in Communitate degentibus; his, inquam, qui non leviter ac pueriliter, sed strenue & viriliter seipos penitus abnegarunt, ac per continuam exercitiam, ac forsitan enitentiâ desideria cordis puritate comparata ad DEUM ire contendunt. Nec longè abest hujusmodi gratiæ a personis etiam secularibus, ab his maxime, quæ variis calamitatibus & afflictionibus à DEO exercentur. Denique hoc Orationis præclarissimū donum elargitur DEUS cui vult, & sicut vult, & quod magis est mirandū, etiam imperfectis & in exercitiis, quibus aliquando liberaliter ab ipso DEO conceditur, ut latius inferius de Via purgativa supernaturali trademus. Nec solum spiritualibus tyronibus, verum etiam mundanis aliquando hæc celestis Orationis gratia affulget.

Communiter verò perfectis ac exercitiis hæc gratia solet à DEO infundi, licet non omnibus: nam, ut alibi diximus, Christiana perfectio cum Orationis infusæ dono inseparabiliter non est conjuncta, sed potius in perfecta DEI ac proximi dilectione, quæ minime pendet ab Oratione infusa. Præterea, non omnes etiam perfecti ad hanc orationem trahuntur à DEO; sunt enim donationes & gratiæ diversæ, quæ pro DEI liberalissima voluntate inter fideles distribuuntur. Omnibus tamen spiritualibus athletis, dummodò sint à vitiis & passionibus purgati, ac virtutum decore ornati, non solum fas est ad supernaturalem hunc Orationis gradum aspirare, sed & quantum in se est conari, & an à DEO ad hujusmodi Orationis donum admittantur, experientiâ comprobare, ac per cordis puritatem illud inquirere & procurare.

Sunt quidem alia DEI dona, quæ gratis data nuncupantur, ut prophetia, linguarum genera, visiones imaginaria vel corporales. Hæc autem nec procurare nec desiderare sine superbia notā licet. Ad gratiam verò Orationis, quæ a donis Pietatis, Sapientiæ, vel Intellectus procedit, honestissimum est cum discretione conari, ac se omnino disponere, cum hujusmodi Orationis solet esse efficacissimum medium majoris perfectionis comparandæ.

Quibus Deus solet hoc Orationis donum conferre.

valuata-
tem.

omnibus sanctissimæ DEI voluntati se totos conformare studeant, cum plena resignatione (si sic ei placitum esset) in perpetuum privari hac divina oratione, ac consolationibus illam comitantibus; & certò sibi persuadeant, esse multò melius ac còvenientius, imò securius, mentis oculos figere in laboriosissimam JESU Christi crucem, innumerosque ejus dolores, sectando in omnibus piam veritatem ac iustitiam, sine ullo privæ utilitatis respectu, quàm multos gustus, frequentes retorum divinarum consolationes curiosius affectare. P. g. stat enim cum D. Paulo gloriam in cruce Domini nostri JESU Christi, per viam abnegationis, mortificationis, humilitatis, mansuetudinis, ac patientiæ Christi Domini incedentes, quàm in sublimi aliqua contemplatione, & sensibili devotione, vel dono lacrymarum, abundare, quæ propter nostram infirmitatem sæpe sunt occasio homini superbiæ ac ruinæ. Caveant etiam seipsos inquietare, aut nimium turbare, quando viderint se tentatos, & (ut arbitrantur) à DEO derelictos, nec facile credant, se per hujusmodi tentationes aliquam bonorum spiritualium jacturam facturos.

Vitandū
otium in
subtra-
ctione
hujus
gratiæ.

Quarta Regula non minùs utilis ac necessaria est: Quòd ubi subtrahita fuerit ejusmodi Orationis gratia, & celestes illæ divinarum consolationum aquæ defecerint, fugiendum esse diligenter otium, & novos aquarum rivulos ferventius, solita brachiorum agitatione, ex interiori propriæ considerationis ac meditationis puteo eliciendos esse; nec ullatenus vacandum esse à solita virtutum exercitatione, sed incumbendum, quantum est ex parte nostra, orationi mentali magis ordinariæ. Et hoc est unum ex præcipuis documentis, quæ solent dare Doctores Mystici, qui docent, quòd cessante operatione divina, recurrendum sit ad propriam. Velle enim (complicatis, ut aiunt sub sinu manibus) orari usque ad adventum Spiritus sancti, error est maximus, & grandis ad gratiam divinam obex: sed debet fidelis anima ejusmodi afflictionum procellis acta, ad remotos confugere, & sævientis tempestatis, quam causare videtur Spiritus sancti absentia, impetum solerter (ulterius scilicet navigando) declinare, donec aspiret dies, & serenissima divini Spiritus aura iterum illucescat; quinimò, tunc temporis eam ferventius invicare debet, ut suâ præsentia omnem cordis sui caliginem procul expellat, ac in hortum suum de-

scendat, & celesti consolationum suarum imbram panis marcidis illius flores clementer irriget.

Et quamvis contingat suas preces non statim exaudiri, non propterea despondeat animam, ut supra diximus, aut suas preces intermittat: hoc enim etiam sanctissimis animabus evenire solet, ut optimè indicat Iob cap. 30. per hæc verba: Clamo ad te, & non exaudis me; sto, & non respicis me. Mutatus es mihi in crudelem, & in duritia manuum tuarum adversaris mihi. Sed quò major est tribulatio, eò ferventior sit oratio: quia DEUS probat per hoc orantis constantiam, expurgat humiliari conscientiam, ut remuneret afflictæ patientiam, ut egregiè in hoc proposito scribit S. Bernardus Episcopus ad Fratres de Monte Dei, his verbis: Obsecrationibus insistendum est, sed in omni humilitate & patientia: quia non afferunt fructum nisi in patientia, etiam si sentiat cælum de super anem, dum nullam derivationem velut totus cælestis stillam pulsando in oratione percipit, & terram cordis sui ferream, dum nullus Psalmorum vel orationum irrigio ad fructum compendii emollitur. Nam, ut ait Bonaventura de Procell. Relig. Procell. 7. cap. 10. Ita parva mentis imaginatio, quæ durum & æsternum sibi proponit DEUM, qui verè miris & benignus est, & in veritate pius & misericors, aut est decepta mentis propria conspectio, quæ format sibi idolum pro eo quòd non est, aut est dispensativa permissio, ad terrendum vel horrendum, & corrigendum vel purgandum animam; quæ postmodum suavis sapiat ei benigna DEI respectio, sicut post expertam amaritudinem desiderabitur suæ dulcedo.

Quinta Regula: Procurent omni studio, gratias sibi à DEO donum hujusmodi Orationis concessum, humilitatis velo occultare, nec ob illud insolescere, aut inaniter gloriam; sed villis de se sentire, ac sanctissima præcipuorum Ecclesiarum Sanctorum exempla imitari, qui gloriam suam posuerunt non in ore hominum, sed in operibus charitatis, misericordiarum, suipsius abnegatione, in continua mortificatione, fame & siti, nuditate, laboribus plurimis, & præcipuè in charitate, mansuetudine, humilitate, persecutionum tolerantia, ac deniq; in proprio sui ipsius contemptu. Quam plures aliæ possent assignari Regule, nisi aliis propriis locis, nempe in fine secundæ, tertiæ, & quartæ Libri à nobis plenius essent tradendæ.

Vana
gloria
ac com-
placiti-
as ge-
renda.

